

For Whom the Bell Tolls
Ernest Hemingway

No man is an *Iland*, intire of it selfe; every man is a peece of the *Continent*, a part of the *maine*; if a *Clod* bee washed away by the *Sea*, *Europe* is the lesse, as well as if a *Promontorie* were, as well as if a *Mannor* of thy *friends* or of *thine owne* were; any mans *death* diminishes *me*, because I am involved in *Mankinde*; And therefore never send to know for whom the *bell* tolls; It tolls for *thee*. (JOHN DONNE)

He lay flat on the brown, pine-needled floor of the forest, his chin on his folded arms, and high overhead the wind blew in the tops of the pine trees. The mountainside sloped gently where he lay; but below it was steep and he could see the dark of the oiled road winding through the pass. There was a stream alongside the road and far down the pass he saw a mill beside the stream and the falling water of the dam, white in the summer sunlight.

“Is that the mill?” he asked.

“Yes.”

“I do not remember it.”

“It was built since you were here. The old mill is farther down; much below the pass.”

He spread the photostated military map out on the forest floor and looked at it carefully. The old man looked over his shoulder. He was a short and solid old man in a black peasant’s smock and gray iron-stiff trousers and he wore rope-soled shoes. He was breathing heavily from the climb and his hand rested on one of the two heavy packs they had been carrying.

“Then you cannot see the bridge from here.”

“No,” the old man said. “This is the easy country of the pass where the stream flows gently. Below, where the road turns out of sight in the trees, it drops suddenly and there is a steep gorge—”

“I remember.”

“Across this gorge is the bridge.”

“And where are their posts?”

“There is a post at the mill that you see there.”

The young man, who was studying the country, took his glasses from the pocket of his faded, khaki flannel shirt, wiped the lenses with a handkerchief, screwed the eyepieces around until the boards of the mill showed suddenly clearly and he saw the wooden bench beside the door; the huge pile of sawdust that rose behind the open shed where the circular saw was, and a stretch of the flume that brought the logs down from the mountainside on the other bank of the stream. The stream showed clear and smooth-looking in the glasses and, below the curl of the falling water, the spray from the dam was blowing in the wind.

“There is no sentry.”

“There is smoke coming from the millhouse,” the old man said. “There are also clothes hanging on a line.”

“I see them but I do not see any sentry.”

“Perhaps he is in the shade,” the old man explained. “It is hot there now. He would be in the shadow at the end we do not see.”

“Probably. Where is the next post?”

“Below the bridge. It is at the roadmender’s hut at kilometer five from the top of the pass.”

“How many men are here?” He pointed at the mill.

“Perhaps four and a corporal.”

Kinek kong a harang
Ernest Hemingway

Senki sem sziget önmagában, mindenki a kontinens része, az egész egy része. Ha egy göröngyöt mos el a tenger attól Európa ugyanúgy kevesebb lesz mintha egy hegyet mosna. Ugyanígy egy barátom vagy önmagam és bárki halálától kevesebbé válok, mert az emberiség része vagyok. Így bárkinek kong a harang, neked kong. (JOHN DONNE)

A barna, fenyőtűskés erdei talajon feküdt, álla a keresztbetett karjain és magasan a feje felett a szél süvített a fenyők csúcsai közt. A hegyoldal enyhén lejtett ahol pihent, de lentebb meredek volt és látta a szorosan átfutó olajos új sötétjét. Egy patak volt az út mellett és messze lent látott egy malmot a patak mellett és a gáton lezúduló vizet, amely fehéren csillogott a nyári napfényben.

„Az a malom?” kérdezte.

„Igen”

„Nem emlékszem rá.”

„Azóta épült mióta itt jártál. A régi malom lentebb van, sokkal a hágó alatt.”

Kitérítette a katonai térkép fénymásolatát az erdő talajára és alaposan megnézte. Az öreg a válla felett nézte. Egy alacsony, komoly öregember volt fekete paraszti ingben, merev, szürke nadrágban és kötélalpú cipőben. Erősen szuszogott a mászástól, keze két nehéz hátizsákja egyikén pihent.

„Akkor nem lehet innen látni a hidat”

„Nem” mondta az öreg „Ez a szoros lankás része ahol lassan folyik a patak. Lent, ahol az út elveszni látszik a fák közt van egy hirtelen letörés és ott van egy meredek szurdok”

„Emlékszem”

„A szurdok felett van a híd”

„És hol vannak a postáik?”

„Van egy posta annál a malomnál amit látsz”

A fiatal férfi, aki a környéket tanulmányozta elővette távcsövét a fakó, khali flannel ingje zsebéből, megtisztogatta a lencséket egy zsebkendővel és addig csavargatta amíg a malom körvonalai hirtelen tisztán látszódtak. Látta a fapadot az ajtó mellett, a nagy rakás fűrészport ami a nyitott pajta mögött emelkedett, ahol a körfűrész volt és a farönköket a hegyoldalból szállító csatornát a patak túloldalán. A patak tisztának és simának tűnt a távcsőben és a zuhanó víz fodrozódása alatt a gát permetjét fújta a szél.

„Nincs őrszem”

„Füst jön a molnárházból” szólt az öregember „Ruhák is lógnak egy kötélén”

„Látom, de nem látok őrt.”

„Talán árnyékban van” magyarázta az öreg „Meleg van most ott. Ha árnyékban van nem láthatjuk”

„Valószínűleg. Hol van a következő posta.”

„A hídon túl. Az útjavító bódéjánál, öt kilométerre a hegyszoros tetejétől.”

„Hányan vannak ott?” A malomra mutatott.

„Talán négyen és egy tizedes.”

Csomor Balázs 11.B